

TIMES

25 d'agost de 2009

La companyia de dansa Gelabert-Azzopardi en el Festival de Teatre

Cesc Gelabert, coreògraf català calb de cinquanta anys i escaig, no pot evitar sobresortir entre els nou ballarins que formen la companyia que ell i Lydia Azzopardi dirigeixen. Gelabert fa pensar en un mag supertranquil concentrat en conjurar la seva màgia. L'atmosfera catalitzadora que crea al seu voltant a l'escenari escau perfectament a les dues obres abstractes, fugaces i juganeres que ell i Azzopardi han presentat en el Festival Internacional aquest darrer cap de setmana.

Gelabert sorgeix de les ombres, i al final hi retorna, a *Sense Fi*, una peça musicada pel compositor contemporani Pascal Comelade. Mitjançant xiulets i instruments de joguina, la seva banda sonora va ocupant elegantment terreny entre el rock i el jazz. La banda sonora no és l'única cosa que oscil·la durant aquesta peça de dansa d'una hora i mitja de durada. Al principi, un enorme globus blanc es materialitza entre bastidors i sura per damunt l'escenari com una lluna perduda. Flota i oscil·la mentre els ballarins –vestits amb informalitat- s'ajupen i se submergeixen sota aquesta lluna amb moviments àgils i desimbolts. Aquests salts plens d'energia tenen un caràcter tan esmunyedís i impulsiu que l'espectador fàcilment oblida les estructures innovadores i canviants que operen dins de la coreografia de Gelabert.

Sense Fi transmet una sensació de festa fantasiosa, però, al mateix temps, controlada. Hi ha un moment en què els ballarins col·loquen el que semblen uns enormes glaçons de gel portàtils sobre la boca de l'escenari. Aquests objectes brillants i sedentaris desperten breument la seva curiositat, però sempre hi ha noves distraccions. En un altre passatge, la companyia s'apinya, s'estremeix i acaba separant-se com un àtom abans de tornar-se a agrupar i continuar movent-se en un ambient sempre festiu. Aquest caràcter festiu és molt encertat, sobretot si pensem que l'obra forma part del programa d'un festival.

L'estil de deixar-se portar de Gelabert arriba a un nivell fins i tot superior a *Conquassabit*. El títol reproduceix un verb llatí que significa vibrar i accelerar. La banda sonora la formen fragments d'una obra coral meravellosament variada de Händel anomenada *Dixit Dominus*. Gelabert, molt elegant amb un vestit negre amb adorns vermells, porta un bastó daurat amb campanes incorporades. L'únic element decoratiu de l'obra és un pedaç enorme i versàtil de roba arrugada i platejada. Penja sobre els ballarins com un núvol preciós o s'estén a terra perquè els ballarins s'hi puguin llençar al damunt o la puguin vorejar. Hi ha explosions (fins i tot vocals) d'emoció i fragments d'acció desbocada. Tal com passa amb *Sense Fi*, aquesta obra fomenta moments visuals de plaer amb altres de frustració. L'espectador es queda amb sabors i impressions d'una dansa que, d'alguna manera, no ha aconseguit acabar d'entendre.

Donald Hutera